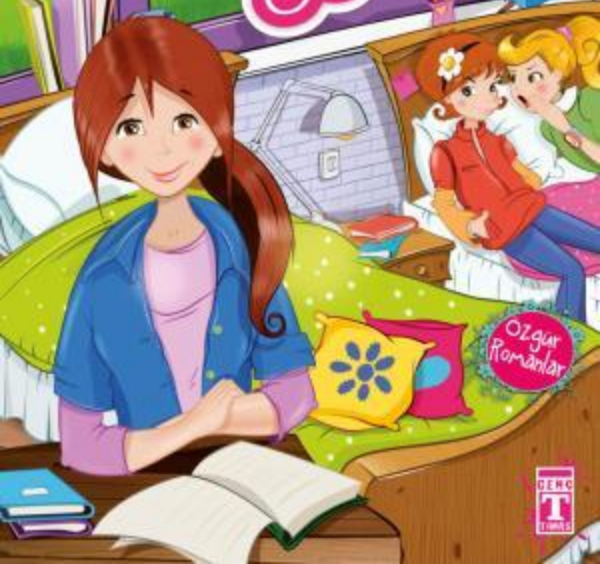

Mine

Öğrenci Evinde

FATMA PEKŞEN

Özgür
Romanlar

GENÇ
TİMUR

MİNE ÖĞRENCİ EVİNDE

Yayın Yönetmeni Nefise Atçakarlar
Editör İbrahim Şamil Köroğlu
Kapak Resmi Hatice Ekşi
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Mizanpaj Billur Ekinci

4. Baskı Mayıs 2017
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-0836-0

9 786050 808360

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar-İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

GENÇ TİMAŞ YAYINLARI / 3040
T ÖZGÜR ROMANLAR / 11
TİMAŞ KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2013 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YENİ BAŞTAN

Aferin bana!
Bu duruşum karşısında, içimdeki ikinci ben alkış tutuyor bana. “Aynen böyle devam et!” diyor. Ben de ediyorum işte. Helal olsun bana! Gerçekten...

Geçen yılın bu dönemlerini düşünüyorum da... Amma da çekilmez bir kızdım ha! Yasemin’le Ceren ablaya aşk olsun... Tabii Sümeyra’ya da...

Çatık kaşlarımı düzeltmek, gözyaşlarımı silmek için neler yapmadılar ki? Yurttan, okuldan, ailemden sürüyle nasihat gelirdi. Tınmazdım bile. Varsa yoksa huysuzluk... Varsa yoksa gözyaşı... Varsa yoksa asık surat ve on beş günleri sayış...

Gerçi kim olsa aynısını yapardı.

İlk defa evinden, memleketinden ayrılıyorsun. Okulunu çok sevsen de birçok yeni şeyle tanışılıyorsun. Kuşkuyla yaklaşıyorsun her duruma. Kısacası “zaman her şeyin ilacıdır” sözü hep doğrulansa da alışmak, ayak uydurmak kolay olmuyor değişen şartlara. Bulduğun durum ne gerektiriyorsa o şekilde davranmaya mecbur oluyorsun. Nazlanacağın, mız mızlanacağın anneyi bulamıyorsun çünkü. Böyle olunca da... Artık o eski Mine'den eser kalmadı.

Şimdilik tabii.

Kimselere itiraf edemesem de güvenemiyorum kendime. Zaman zaman içimdeki eski Mine bir yerlerden başını uzatıyor, “Huysuzluk yap! Dağıt ortalığı!” diyor. “Haksızlıkla karşılaştığın durumlarda sakın pes etme!” diyor. Duymamaya çalışıyorum elbette.

Yine evden uzakta olmama rağmen, geçen seneki gibi karamsar düşünmemeye çalışıyorum; bu da beni hayli rahatlatıyor. Öyle böyle derken koskoca bir buçuk seneyi devirdik bile. Mız mızın teki olan bendeniz için az buz süre değil bu. Kocaman bir başarı! Dolayısıyla bastığım yere daha kuvvetle basmaya çalışıyorum artık.

Okulum, Mavi Menekşe Kız Yurdu'na, büyük şehrin havasına epeyce alıştığım için midir, yoksa cep telefonumun sevinci midir bilmem, geçen yıl, evden uzaktaki ikinci dönemimi, birincisine göre daha rahat geçirdim. Yine sıkıntılarla boğuştum ama en azından vara yoğa gözyaşı dökmedim.

Onca sızlanmaya, mücadeleye, her on beş günde bir eve gidiş gelişlere rağmen karnemin güzel oluşu, mükemmel bir tatil geçirişim, yeni seneye dinlenmiş olarak başlamamı sağladı.

Ceviz ağacımızdaki salıncağa bindiğim zaman, hiç ayrılmamış, büyük şehirdeki onca insanı tanımamışım gibime geldi. Sanki asırlardır o salıncakta sallanıyormuşum gibi... Oysa aynı salıncağın haftalarca yanına bile uğramadığımız oluyordu geçen senelerde.

Yine dedemle şarkılar söyledik.

Yine flüt çaldım içimden nasıl geliyorsa.

Yine Kulak'ı yıkadım elimi kolumu tırmalatmak pahasına.

Yine pikniğe gittik ailece.

Tezemin kızlarıyla doyasıya sohbet ettik. Kardeşim Emin suratını assa da birkaç gece teyzemlerde kaldım. Birkaç gece de onlar bizde...

***

Kedimiz Kulak'ın beni unutmamış olmasına öyle sevindim ki...

Kulak, komşumuz Hatice teyzenin kedisi Yıldız'ın yavrusudur.

Yıldız, Hatice teyze iki yıl önce kış ortasında kızının yanına gidince ortada kalmıştı da ona ve dört yavrusuna babam kömürlükte bir yer yapmıştı. Derken Yıldız ortadan kayboldu. Komşular yavruları aralarında paylaştı. Bize de Kulak düştü işte.

Yıldız'ın yavruları arasında, bir tek onun kulağı daha büyük ve gri benekli olduğundan özellikli duruyordu. Babaannem, "İki gün daha doğmasa sırf kulak doğacaktı." deyince adı da konulmuş oldu.

Emin'le birlikte büyüttük Kulak'ı.

Eve gidişlerimde mızımlığımdan, sorunlarımı anlatıp durmamdan dolayı onunla yeterince ilgilenmiyordum ama yaz tatilinde aramızı düzelttik. Hatta sevimli kedicik yatağımın ayak ucuna ilişip, gündüz uykusunu orada çekmeye bile başladı.

***

Öyle dolu dolu geçti ki yaz tatilimiz, anlatamam. Bu yüzden de çok çabuk bitti. Tatili hiç bitmeyecek sanırken bir de baktık ki okulun açılmasına sayılı günler kalmış.

İlk günlerde Elif ablamla Asiye teyzem yılın dökümünü istediler benden:

Alışmış mıydım?

Ezilmiş miydim?

Hak yemiş miydim?

Haksızlığa uğramış mıydım?

Ben de dilimin döndüğünce olan biteni anlattım işte. Bir ağızdan, bazen ileri gittiğimi, bazen de iyi yaptığımı söylediler. Elif abla, “Haklı olduğun konuda pes etme; yere sağlam bas, cesaretini kaybetme hiç!” dedi.

Yaz boyunca epey içli dışlı olduğum günlüğüme not ettim bu nasihati.

Yıl içinde fazla yazamasam da tatilde, sene boyunca ara sıra yazdıklarımın üstüne yeni notlar ekledim. Eskilere de göz attım bu arada.

Ne kadar karamsar şeyler yazmışım Allah’ım...

Varı yoğu mesele etmişim. Bu karamsarlık beni kaygılandırmadı değil. Öyle ki bir ara “Başımı ellerimin arasına alıp yeniden şekillendirmeliyim önümdeki yolu.” diye düşünmeye bile başladım.

***

Haa... Az daha unutuluyordum, Elif abla Ankaralı oldu bu sene.

Liseyi benim okulumda okuduğu, benim kaldığım yurttta kaldığı için epey tecrübe sahibi biri o. O yüzden fazla bocalamaz gibime geliyor başkentte. Onun da büyük halası Ankara'da yaşıyor. Hem yurttan hem de okuldan Ankara'da öğrenim gören sürüyle arkadaşı da varmış.

Hafta sonları zaman geçireceği birilerinin olduğunu bilmek rahatlatıyor insanı. Komşu kızımız Elif abla, "Hiç sıkılmam Mine." diyor durup durup.

***

Elif ablayla sevdiği meslekler hakkında o kadar sohbet etmiştik ama bu bölüme gireceğini tahmin etmezdim doğrusu. Dershane öğretmenleriyle konuşup tartışıp tercihleri arasına eklediği fizik tedavi ve rehabilitasyon bölümünü tutturmuş.

Zaten sağlık alanını istiyordu hep. Eczacı olmayı hayal ediyor ama diyetisyenliği de ilgi çekici buluyordu. İğneye, kan görmeye biraz tahammülü olsa diş hekimliğini de istermiş ama içi acırmış, insanlara yaklaşamazmış. Sık sık söylerdi bunu da. Sonunda tercih formu önüne gelince eczacılık fakültelerini üst sıralara işaretleyip diğer bölümleri

de ardı ardına sıralamış. Nasibi fizik tedavi uzmanı olmuştuk demek...

Elif abla, son bir yılı dershaneye gittiği için evde geçirmiş olsa da öncesinden alışık olduğu için hemen valiz hazırlamaya koyuldu. Benim gibi sulu göz değil o. Daha gerçekçi bakıyor hayata.

Elimde olmadan ona benzemeye çalıştığımı fark ediyorum.

Bu, “Elif ablaya benzeme.” rolleri işe de yarıyor doğrusu. Mesela bu sene için hazırlanırken gözyaşı dökmedim. Sadece ailemle vedalaşırken ve otobüse binerken ağladım, o kadar.

Ceren abla, “İstersen doğrudan doğruya yurtta yaşıyor ol ayrılırken yine de ağlıyorsun işte.” diyor.

Yaz tatillerinde gelen akrabalarımızla ayrılırken de biz başka şehirlere gittiğimizde de gözyaşı döküyoruz. Ama ölçüyü kaçırmamak gerekiyor işte.

***

Sıkı durun şimdi!

Sıra asıl söylemem gereken konuya geldi: Ayşe teyzemin kızı Esra da benim okulumu kazandı! O da artık Anadolu liseli. Anlayacağınız, Eylül'den beri kuzinim Esra'yla aynı yurtta kalıp, aynı okulun koridorlarında yürüyoruz!

“ABLASIN MİNE. SABIRLI OL!”

Merkes aynı şeyi söylüyor.
Geçen yıl benim geçtiğim yollardan geçen
Esra’yı herhangi bir konuda uyardığımda,
“Sen ablasın, sabırlı ol! O daha küçük. Alışacaktır.”
diyorlar.

Ayşe teyzem, Asiye teyzem, annem... Ceren
abla, Yasemin, Sümeyra...

“Ablasın Mine. Sabırlı ol!”

Demesi kolay da uygulaması zor işte...

Tamam, anlıyorum, Esra da yeni ortamına alışacak ama insan azıcık da kararlı olur değil mi? Yapsam mı yapmasam mı arasında kararsız hep.